

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE (AISBL)

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert 1er B – 6530 Thuin (Belgique)

4. 2. 2000/EN

FCI standard č. 89

IBIZSKÝ PODENCO
(PODENCO IBICENCO)

PŘEKLAD DO EN: C. Seidler. Oficiální jazyk (ES).

ZEMĚ PŮVODU: Španělsko (Baleárské ostrovy).

DATUM PUBLIKACE ORIGINÁLNÍHO PLATNÉHO STANDARDU: 26. 5. 1982.

VYUŽITÍ: Ibizský podenco je využíván především k dennímu i nočnímu lovu králíků bez použití střelných zbraní. Díky vynikajícímu čichu, který spolu se sluchem využívá podenco ve větší míře než zrak, bez potíží králíky stopuje a loví, a to i v hustém podrostu. Díky hbitosti a pohotovosti kořist rychle chytí, zejména když loví ve smečce. Když jeden ze psů označí zvěř, ostatní psi jej obklopí, ale udržují si určitý odstup a vyčkávají. Štěkají pouze v případě, že kořist vidí nebo slyší a když ji obklíčí. Při označování i chytání kořisti všichni psi rychle vrtí ocasy, ale lze je snadno odvolat povelom „čekej“. Ibizský podenco je užíván také k lovu zajíců a vysoké zvěře Dobře aportuje. Ve smečkách se až na výjimky využívají pouze feny, případně v kombinaci s pouze jedním psem, protože psi při lovu nespolupracují a jsou konfliktní. Poté, co smečka uloví několik tisíc králíků, může se u tohoto plemene stát, že psi z této smečky nebudou chtít dále lovit, dokud si dostatečně neodpočinou. Tuto zvláštnost vyjadřuje španělské slovo „enconillarse“ (jít si odpočinout).

ZAŘAZENÍ PODLE FCI: Skupina 5 špicové a primitivní plemena.
Sekce 7 lovečtí psi primitivního typu.
Bez zkoušky z výkonu.

KRÁTKÉ HISTORICKÉ SHRNUÍ: Toto plemeno pochází z Baleárských ostrovů, Mallorca, Ibiza, Menorca a Formentera, kde je známé pod původním názvem „Ca Eivissec“.

Je také rozšířeno v Katalánsku, kolem Valencie, v Roussillonu a Provinci, kde jej nazývají „Mallorquí“, „Xarnelo“, „Mayorquais“, „Charnegue“ nebo „Baleárský pes“. Tito psi byli na ostrovy pravděpodobně dovezeni Féničany, Kartaginci, nebo možná i Římany. Tento pes je typickým a robustním zástupcem tzv. primitivních, nejstarších dosud existujících plemen. Jejich vyobrazení se nalézají v hrobech faraonů a na exponátech v muzeích, takže existence plemene je prokázána od roku 3400 př.n.l.

DŮLEŽITÉ PROPORCE: Vzdálenost od špičky čenichu k očím je stejná jako vzdálenost od očí k týlnímu hrbolu.

HLAVA: V celkovém pohledu má dlouhá jemná hlava vzhled komolého kuzele. Je naprosto suchá, v poměru k tělu relativně malá.

MOZKOVNA:

Lebka: Dlouhá a plochá (dolichocefalická). Vystupující týlní kost. Čelo jemné a ploché.

Stop: Téměř nevyjádřený.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: Nosní houba masové barvy. Otevřené nozdry. Nosní hřbet mírně vyklenutý.

Čenich: Nosní hřbet a nos vystupují před spodní čelist. Tlama je jemná, dlouhá a odpovídá barvě srsti. Má masovou barvu.

Pysky: Tenké, těsně přiléhající, masové barvy.

Zuby: perfektní nůžkový skus, zuby bílé a pravidelné.

OČI: Šikmo položené, malé, světle jantarové barvy, připomínající karamel. Jantarová barva může být více či méně intenzivní, dle barvy srsti. Výraz vyjadřuje inteligenci, ale také strach a nedůvěru, aniž by byl příliš aristokratický.

UŠI: Vždy vztyčené, velmi pohyblivé. Směřují dopředu nebo do stran v horizontální rovině nebo vzad. V afektu nesené vzhůru. Střed ucha je nasazen v rovině očí.

Ucho má tvar prodlouženého kosočtverce useknutého ve třetině delší úhlopříčky. Uši jsou jemné, z vnitřní strany neosrstěné, střední, nikoliv přehnané velikosti.

KRK: Velmi suchý, a to ve spodní i horní části. Jeho délka odpovídá čtvrtině délky těla. Je mírně klenutý a osvalený. Kůže je přiléhající, hladká, bez laloku. Srst je obvykle v oblasti přechodu krku v plece delší a hustší, zvláště u hladkosrsté variety.

TRUP: Trup je celkově symetrický, mírně konvexní, středních vyvážených proporcí, kompaktní, délka je o něco větší než výška, přičemž poměr není výslovně stanoven.

Kohoutek: dobře patrný, vysoký, suchý a dlouhý.

Hřbet: dlouhý, rovný a pružný. Osvalení silné, ale ploché.

Bedra: klenutá, střední šířky, silná a pevná.

Zád: velmi spáditá s viditelnou kostrou, s velmi silným a pevným osvalením.

Hrudník: hluboký, úzký a dlouhý, ale nedosahující k loktům. Předhrudí špičaté a silně vystupující. Žebra plochá.

Spodní linie a břicho: vtažené, nikoliv však příliš.

OCAS: Nízko nasazený, dlouhý. Srst směrem ke špičce má být delší a hrubší, lehce odstávající (jako štětiny u obilí). Když se ocas protáhne mezi končetinami, měl by dosahovat k páteři. U kořene je mírně tlustší, směrem ke špičce se postupně zužuje. V klidu je přirozeně svěšený, v pohybu je nesen srpovitě více či méně stočený. Pokud možno by neměl být nesen vysoko nebo příliš zatočený nad hřbetem.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: vertikální, symetrické. Při pohledu zepředu jsou přední končetiny postaveny velmi blízko sebe. Celkově robustní, délka končetin vyvolává dojem štíhlého, rychlého, ale silného zvířete.

Rameno: lopatky strmé, silné a volně pohyblivé.

Nadloktí: velmi dlouhé, rovné, silné a velmi úzce postavené.

Loket: široký, nepřiléhající k trupu, paralelní ke středové rovině těla, ale nikdy volný.

Předloktí: rozšiřuje se směrem k nadprstí.

Nadprstí: silné, pevné, široké a vertikální.

Přední tlapy: velmi podobné zaječí tlapě. Prsty dlouhé a uzavřené. Vydátné osrstění mezi prsty, velmi silné drápy, obvykle bílé barvy, případně odpovídající barvě srsti. Velmi tvrdé polštářky.

PÁNEVNÍ KONČETINY: vertikální, s dlouhými, silnými, plochými svaly.

Hlezno: dobře zaúhlené, široké, nízko posazené, vertikální, nevytáčí se dovnitř ani ven.

Zadní tlapy: velmi podobné zaječí tlapě. Prsty dlouhé a uzavřené. Vydátné osrstění mezi prsty, velmi silné drápy, obvykle bílé barvy, případně odpovídající barvě srsti. Velmi tvrdé polštářky.

POHYB: žádoucí je pohyb ve formě zdrženlivého klusu. Cval je velmi rychlý a pohyb se díky němu jeví jako velmi hbitý.

KŮŽE: napjatá, dobře přiléhající k tělu, pigmentace v odstínech červené, ale může být i jiné barvy odpovídající barvě srsti.

OSRSTĚNÍ:

Srst: hladká, hrubá nebo dlouhá.

- Hladká srst nemá být jemná, ale silná a lesklá.
- Hrubá srst má být tvrdá a velmi hustá, na hlavě a uších poněkud kratší, a na zadní straně stehen a spodní straně ocasu poněkud delší. Velmi ceněná je bradka. Dlouhá srst je jemnější a má mít délku alespoň 5 cm. Hlava je velmi hustě osrstěná.

Barva: preferována je červeno-bílá barva nebo kompletně červená či bílá barva. Písková barva je povolena, jedná-li se jinak o výjimečně dobrého jedince. Není však povolena u hladkosrsté variety.

VÝŠKA:

Psi: 66 až 72 cm

Feny: 60 až 67 cm

Jedince, u nichž se výška blíží těmto požadovaným hranicím, lze akceptovat, pokud mají odpovídající proporce a exteriér.

VADY: jakákoliv odchylka od výše uvedených znaků má být považována za vadu a vážnost, s níž je vada posuzována, má být v přímém poměru k jejímu stupni a jejímu dopadu na zdraví a pohodu psa.

ZÁVAŽNÉ VADY:

- krátká a široká hlava.
- výrazně vyznačený stop.
- chybějící premolár (třenový zub).
- svěšené uši.
- sudovitá žebra.
- vytočené lokty.
- kravský postoj.
- vytočené tlapy.
- křížení tlap a hlezen v pohybu.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

- agresivní a přehnaně bázlíví psi.
- pes vykazující zjevně fyzické abnormality nebo abnormality v oblasti chování.
- lebka stupňovitého tvaru (rovina lebky příliš vysoko v poměru k nosnímu hřbetu).
- hnědý pigment nebo černé skvrny na nosní houbě.
- jakákoliv forma prognatismu.
- oční víčka a pysky červenohnědé barvy.
- známky křížení s galgem nebo jiným chrtem, projevující se:
 - složenýma ušima.
 - tmavýma očima.
 - širokou zádí.
 - málo výrazným předhrudím.
 - širokým postojem hrudních končetin.

- zakulacenými širokými stehny s viditelnými žilami.

Pozn.:

- Psi (samci) musí mít dvě zjevně normálně vyvinutá varlata, plně sestouplá v šourku.
- K chovu je třeba používat pouze typické představitele plemene, kteří jsou klinicky zdraví a schopní odpovídajícího využití.

POVRCHOVÁ ANATOMIE

